

פרשת עקב כ"א באב 5785

עלון מס' 498

כניסת השבת 19:04
צאת השבת 20:02

עלון מורה סיפורים מחזקים

שיקירה מאושפזים בבית חולים, צריך לדאוג ולשמור על הילדים וארגון ביקור חולים דואג למשפחות הללו. רבקה שפירא החליטה כאמור להתנדב בארגון לסייע למשפחות ושכל ההתנדבות הזו תהיה לרפואת בעלה יעקב.

יום אחד ראתה בתובת הדואר שלה מכתב מבית משפט, פתחה ברעדה ופחד את המכתב, וראתה שהיא מוזמנת למשפט בעוד שבועיים בת"א, כי העסיקה עובדת זרה במשך 10 שנים וכשהיתה צריכה ללדת אותה עובדת זרה, היא פטרה אותה וגם לא שלמה לה פיצויים! הבעיה שאותה רבקה מעולם לא העסיקה עובדת זרה והתברר כעבור כמה ימים, שיש איזה עורך דין נוכח, שעקץ לא מעט אנשים וגם רבקה שפירא נכנסה לרשימת הקורבנות שלו. ועכשיו כאשר חרדית מול בית משפט שרחוק מיהדות בלשון המעטה, אין לה ממש סיכוי, אף אחד לא יאמין לגרסתה.

ערב המשפט, קבלה רבקה קריאה מארגון ביקור חולים לסייע לאיזו משפחה, בבית חולים איכילוב, אך העיתוי לא היה כל כך טוב, כי תצטרך לשהות כל הלילה עם אותה משפחה וממש כשתסיים את המשמרת, תצטרך להגיע במהרה לבית המשפט בת"א. לכאורה היתה צריכה לוותר ולסרב לקריאה, אך היא החליטה שמצווה לא ניזוקים אף פעם ולקחה את ההתנדבות בשתי ידיים. כשסיימה את המשמרת, נשאר לה עוד קצת זמן, היא קראה תהילים ופגשה גם בברכה חברתה שהציעה שבנה יקח אותה הביתה לבני ברק 'אני לא נוסעת לבני ברק' אמרה רבקה לחברתה ברכה 'אני צריכה ללכת לבית המשפט' 'בית משפט? מה לך ולבית משפט??' ורבקה ספרה לברכה את כל סיפור העוקץ וברכה קראה לבנה שיעזור לרבקה, אך רבקה דחתה על הסף את העזרה, והבן של ברכה לא ויתר ולקח את אמו ברכה ביחד עם רבקה לבית המשפט, רבקה היתה בטוחה שפה תסתיים העזרה, אבל הבן של ברכה אמר שהוא יעזור עד הסוף עם המשפט. הוא הודיע להן שהוא נכנס למשפט שאמור להתחיל ב-9:20 ובקש מברכה להכנס בשעה 9:27 ומרבקה להכנס רק כשהוא יקרא לה.

כשהחל המשפט, השופט הקריא את שמה של העובדת הזרה, העורך דין בצוותא עם העובדת הזרה אשרו נוכחותם, וכשהקריא השופט את שמה של רבקה שפירא, אמר הבן של ברכה 'אני באתי עם רבקה שפירא, היא תאחר בכמה דקות' השופט התרעם ואמר שה לא בסדר והבן של ברכה אמר, שהוא מבין, אבל זה באמת עניין של כמה דקות בודדות.

העובדת זרה ועורך דינה חייכו בהנאה, כי הרגישו שבועד כמה דקות ניצחו במשפט!

המשך מעבר לדף

קינגס קרוס לראסל סקוור, זה היה הפיגוע השני מתוך 3 פיגועים, 52 אנשים נהרגו ע"י ארגון אל קאעידה.

אותו בחור יהודי ניסה להתקשר להוריו, אך כל הקוים נפלו, גם לא היתה אפשרות לחזור ברכבת, הכל הושבת בשל הפיגוע. הוא התגלגל בטרמפים, מוניות, וגם חלק לא מבוטל ברגל, ורק כעבור שלוש שעות הגיע לביתו, הוא ראה את כל בני משפחתו צופים בטלוויזיה ובוכים, הם הבינו שבנם יקירם נהרג בפיגוע, כי אמרו בטלוויזיה את שם התחנה וקו הרכבת, הם הרי יודעים בדיוק על איזו רכבת עלה? הוא עושה את זה בכל יום שלישי כבר זמן רב.

כשראו אותו בני משפחתו, לא האמינו למראה עיניהם, איך חזר לחיים?? אחרי הבכיות מאושר והחיבוק הרבתי, שאלו אותו: 'איך ייתכן שבעשרה לתשע התרחש הפיגוע ואתה נצלת?' 'לא אתם טועים, זה היה בשמונה וחצי' 'איך שמונה וחצי, כבר דברו על זה נון סטופ בחדשות, כולם יודעים שהפיגוע בקינג קרוס היה בעשרה לתשע??' והוא עמד על שלו שהפיגוע היה בשעה שמונה וחצי והם בטלו את שאמר והודיע לו חד משמעית - עשרה לתשע, אך הוא צחק על דבריהם, עד שאמרו לו: 'תסתכל על המסך, כתוב עשרה לתשע'

הביט אותו בחור על המסך, ראה שכתוב שהפיגוע ארע בעשרה לתשע ומיד הביט בשעון היד שלו, ונדהם לגלות שהשעון שלו מראה... 8:30 ואז הבין שהקב"ה עצר את השעון, כדי לבלבל לו את הזמנים, שיחשוב שיש לו עוד זמן ואפשר לרדת מהרכבת לקפה ומאפה וכך השם יציל אותו מהתופת של אל קאעידה הארורים! אמר אותו בחור 'אני עד היום שומר את השעון במגירה שתקוע על השעה 8:30, וכשאני נמצא באיזושהו משבר או עובר איזה יום לא מוצלח, או כל דבר אחר, לא טוב שקורה לי, אני הולך למגירה, מוציא את השעון ונזכר שהשם איתי תמיד וכל מה שקורה הוא לטובה.

גברת רבקה שפירא מבני ברק היתה עקרת בית, בעלה יעקב אברך ככולל. יום אחד הרגיש יעקב כאבים, ביום הראשון כאב הראש, בשני הרגל, בשלישי הגב, וכך כל יום התעורר עם כאבים חדשים, כשהגיע לעשות בדיקה, גילו אצלו סרטן וכל החיים השלווים שהיו להם, השתנו ברגע, הבת הנשואה שגרה בצפת הגיעה להיות עם אביה, הבן שהיה מלמד בתלמוד תורה, נעדר מהעבודה וכולם היו סביב מיטת האבא יעקב, האם חשבה שהכי טוב לקחת משהו על עצמה לטובת רפואת בעלה יעקב, לכן החליטה לפנות לארגון בשם 'ביקור חולים' יש משפחות שמתמוטטות ברגע

והיה עקב תשמעון

משה רבינו ממשיך לדבר עם בני ישראל על שמירת התורה וכן על המצוות שכל השומר אותן זוכה לשפע מהשמים, אבל טבע האדם לקבל את שכרו מיד! כאן ועכשיו! ואם לא יקבלן מיד, הדרך לשכר תיראה לו תמוהה, כפי שמסופר על יהודי באמריקה, כשגילה אחרי החתונה שלאשתו יש בעיות נפשיות שהחמירו מיום לחייו הפכו לגיהנום בעולם הזה! יום אחד התקשרה אשתו למשטרה וספרה שבעלה הכה אותה מכות נמרצות, והיא חייבת שיבואו להציל אותה מיד, אחרת זה יהיה מאוחר, תוך דקות הגיעו חיש ארבעה שוטרים, שמו אזיקים על הבעל והובילו אותו אחר כבוד לתחנת המשטרה, בדרך עוד ניסה להסביר שזו טעות ושאשתו חולת נפש ולו אין קשר לאלימות וכיוצא בזה, אך הוא נפל על אזניים ערלות וזרקו אותו למעצר גורא ואיום, בו יושבים פושעים מפחידים, נרקומנים, עבריינים כבדים, רוצחים, שודדים, בקיצור כל האוסף...

הוא ישב מפוחד, הרים עינו לשמים ואמר: 'ריבונו של עולם, מה לי ולמעצר?? אני שומע כל הזמן בדרשות בבית הכנסת שהכל לטובה, מה יכול להיות טוב בלשבת כאן עם עברניים? איזו טובה יש במה שעברתי ועובר כאן?'

הוא העביר את הלילה במעצר וגם חלפה כמעט יממה שלמה, עד ששחררו אותו לחופשי. ואז גילה בעצם את הסיבה האמיתית, הסיבה הרוחנית, לא הסיבה של החוק האמריקאי, החוק היחידי של כל יהודי - החוק של הקב"ה, הוא גילה שכל העת שישב במעצר באותו לילה פרצה שרפה בביתו, כל ביתו נשרף כילי וגם אשתו נשרפה למות רחמנא לצלן! ואם היה נשאר בבית, היה גם הוא נשרף, מה עשו משמים? 'העבירו' אותו למעצר כדי לשמור עליו מפני השרפה, כדי שישאר בחיים! פתאום קלט אותו יהודי, שבעצם המעצר לא רק שלא היה רע עבורו, הוא היה הכי טוב שיכול להיות, ולכשנסתיימה השרפה והכבאים הודיעו על סיום האירוע, אז הודיעו לו בדיוק, שבדקו ומצאו שאין שום סיבה להחזיקו כאן. העיניים שלנו מוגבלות ולא תמיד רואות את מהלכי השם.

לפני עשרים שנה, בחור יהודי בלונדון עם בעיה רפואית כלשהי, היה מקבל פעם בשבוע טיפול רפואי, בכל יום שלישי נהג לעלות בשמונה בבוקר על רכבת, כשעה נסיעה עד ליעד, בשעה תשע היה נכנס לטיפול הרפואי ואחרי כן חזר הביתה. יום אחד עלה על רכבת כהרגלו ביום שלישי ונרדם, הוא התעורר לקראת סוף הנסיעה, עת הודיעו בכריזה כי עוד עשר דקות תגיע הרכבת ליעדה. הביט אותו בחור יהודי בשעון וראה שהשעה 8:30, הבין שהרכבת דלגה על תחנות כנראה ונותר לו עוד כעשרים דקות, לכן החליט לרדת בתחנה הבאה ולא בתחנה היעד שלו, יש איזה קיוסק יהודי שהוא מכיר, יספיק לקנות קפה ומאפה ואז ימשיך בדרכו לטיפול הרפואי, לא על בטן ריקה.

מידענו יורד מהרכבת והולך לפנק את עצמו בקפה ומאפה. בשעה 8:56 ארע פיגוע ברכבת בין תחנות

הגיעה השעה 9:27 וברכה נכנסה, ומיד השופט שאל את העובדת הזרה: 'האם את מכירה אותה?' 'בודאי שאני מכירה אותה, עשר שנים עבדתי אצלה' השופט כבר רצה לסיים את המשפט, אז בשביל הפרוטוקול, בקש מברכה לגשת אליו ולהציג את תעודת הזהות שלה. כשנגשה אל השופט, הוא הביט בתעודת זהות שלה וראה שכתוב שם - 'ברכה לוי' השופט לא הבין מי זו ברכה לוי? וביתניים קרא הבן של ברכה לגברת שפירא להכנס וברכה נכנסה ומסרה לשופט את התעודת זהות שלה, הביט השופט בעובדת הזרה ואמר לה: 'עשר שנים את מכירה אותה? את לא מכירה אותה אפילו לו חצי שניה!' וברכה זוכתה מכל אשמה ואמרה לעצמה 'זה בדיוק כמו שאמרו חז"ל כל העושה מצוה אחת קונה לו פרקליט...' כלומר אתה עושה מצוה, אתה קונה לך במצוה זו, עורך דין שיגן עליך וגם ראינו שאין מפסידים ממצוה שעושים.

הרב אריה לוינ זצ"ל, הצדיק הירושלמי הנודע, רבם של האסירים, ספר שנהג בכל יום לעבור בשוק מחנה יהודה בירושלים.

בשוק עצמו היה יהודי מבוגר, איש פשוט עם כובע שהיה מוכר ליפות וסבונים של פעם, שהיו מספיקים להרבה זמן, אי אפשר לומר שהיתה זו חנות, אלא מעין גומחה בתוך הקיר, היהודי הפשוט הזה היה פורש שמיכה בתוך הגומחה ומוכר כאמור סבונים ליפות וכיוצא בזה.

הרב אריה לוינ רחם על אותו יהודי, שכן כולם היו חולפים על פניו, ונראה היה שאף אחד לא קונה ממנו. למרות שלא היה לו צורך, בקש הרב לקנות מאותו יהודי מספר סבונים, ליפות ועוד כמה פריטים, פשוט כדי שלאותו מוכר יהיה איך לעבור את השבת?!

באחד הימים כשהגיע הרב כהרגלו לחנותו של אותו יהודי וברכו בברכת שלום! חייך אליו המוכר ושאל אם יכול הוא לבקש מהרב בקשה? הוא ספר לרב שבמוצאי שבת הוא עושה אירוע צנוע בביתו והיה שמח מאד באם הרב יכבדו ויגיע גם כן? 'איזה אירוע?' שאל הרב והמוכר הפשוט אמר לרב שהוא עושה "סיום הזוהר!!!". "סיום הזוהר" שאל הרב בפליאה! כולם חשבו שהוא אינו יודע להתפלל! ספק אם יודע הוא את הא' ב'?

'כן, סיום זוהר' השיב המוכר ונתן לרב את כתובתו. הרב לא כל כך הבין מה למוכר הליפות ולסיום זוהר? יתכן והאיש מדמיין אולי עבר איזו טראומה ובדה מלבו אירוע כביכול. בכל אופן הוא לקח את הכתובת בנימוס לפני שנפרדו לשלום.

כשהגיע מוצאי שבת והרב אריה לוינ שרגישותו לזולת היתה מן המשובחות שבמשובחות, החליט בכל זאת לכבד את המוכר ושם פעמיו לביתו. כשהגיע לביתו של המוכר, דלת ברזל של פעם קדמה את פניו ומדרגות הובילוהו לחדר מתחת לקרקע. הרב ראה את אותו מוכר לבוש כולו לבן בוהק, כובע לבן, פנים מאירות, המוכר כל כך התרגש מהעובדה שהרב כבד אותו וחבק את הרב באהבה והודה לו על הגעתו.

המוכר הוביל את הרב אל השולחן, שם ראה הרב עוד תשעה יהודים מבוגרים לבושים לבן בוהק, זקנים לבנים, פניהם מאירות כמו מלאכים, הם קמים לכבוד הרב ומיד נגשים כולם ל"מלאכת" סיום מסכת הזוהר. תשעת הזקנים לבושי הלבן מתפללים בסודי סודות ברזי התורה ובדברים עמוקים והרב אריה לוינ משתאה ואינו מאמין למראה עיניו! הזקנים לומדים בזוהר ופונים למוכר בשוק - אדונינו! מורינו! ראש ישיבתנו! ושואלים אותו שאלות והוא עונה מסביר ומבאר את ענייני הזוהר והרב אריה לוינ המום!!! בלשון המעטה. סיימו הזקנים את הזוהר, קראו קדיש, שרו שירים, אכלו בצוותא סעודת מלווה מלכה ודברו דברי תורה נשגבים והרב לוינ נותר פעור פה. בסיום הערב נפרד הרב ממוכר הסבונים בשוק וזה האחרון הודה לו מאד על שכבדו והגיע לביתו והשתתף בסיום המסכת.

הרב אריה לוינ חזר לביתו וכל הדרך לא עזבו אותו המחשבות על מה שחוווה. אמר בלבו - 'יש יהודי צדיק כזה גדול בתורה, מוכר בירושלים באיזו פינה? לא יתכן!' אמר הרב לוינ לעצמו "מחר אגש אליו ואוציא מהגומחה הזו בשוק, חייב אני למצוא לומקום מכובד בישיבה עם משכורת, כי לא ראוי שכזה גדול בתורה ימכור ליפות וכדומה בשוק' הרב נחוש היה בדעתו לשנות את מצבו של המוכר, למחרת בצהריים הלך לשוק כדי להחליף עמו כמה מילים והנה הגיע וראה שהחנות סגורה! שאל הרב את הסוחרים בשוק, שאמרו שלא הגיע היום ואינם יודעים את הסיבה. הלך הרב מהשוק אל ביתו של המוכר וראה אנשים סביב ביתו. שאל הרב 'מה קרה?' וענו לו כי אותו מוכר נפטר לפנות בוקר. הצטער הרב לוינ מאד ולאחר זמן התברר לו לרב כי אותם העשרה אנשים שפגש בסיום הזוהר, תשעת הזקנים ורבם, הם הצדיקים

הנסתרים שבדור, שנפגשו בכל יום בביתו של רבם - אותו מוכר סבונים מהשוק, שהיה בעצם אחד מל"ו צדיקים נסתרים של הדור. ספר הרב אריה לוינ שהצדיקים הנסתרים הל"ו צדיקים שמקיימים את הדור, אינם מתגלים כלל, או מתגלים רק ביום האחרון למיתתם.

בדורינו ישנם צדיקים נסתרים, שהם כל כולם פועלים להביא את משיח צדקנו. בכל פעם שיש חרון אף בשמים, אנו נשמרים מאד בזכות התפילות, הבקשות והמעשים של אותם צדיקים נסתרים ולא יודעים אפילו מי הם?! ק"ה מכבד כל אדם בכל עת, כי אינך יודע, אולי האיש הפשוט שאתה רואה ברחוב בעל כובע הקסקט, זה שמוכר כפתורים, ליפות וסבונים, מקיים אותך בתפילותיו.

בחור בשם טל, חילוני, תכנן לצאת עם חבריו למסיבה, חבריו באו לאסוף אותו והיו לחוצים כבר להגיע למסיבה. אמו אמרה לו 'חכה רגע, לפני שאתה יוצא, תעשה לי בבקשה קידוש' 'מה קידוש? איזה קידוש? מה נהיית דתיה פתאום? ממתי את עושה קידוש בליל שבת?' 'נכון אתה צודק, אף פעם לא עשינו קידוש, אנחנו רחוקים מתורה ומצוות, אבל בא לי קצת שנשמור משהו קטן מהמסורת, בכל זאת אנחנו יהודים, ומה ב ס ה כ א נ י מ ב ק ש ת ? קידוש?'

כל העת של הדין ודברים בין טל לאמו, חבריו באו והתעצבנו על העיכוב הזה של טל, הם מאד היו לחוצים כבר להגיע למסיבה. אמו הכינה את הכוס, הביאה יין, חפשו סידור, כי לא ידעו את נוסח הקידוש. וכל הזמן הזה, רק עצבן את החברים עוד יותר שחכו לטל באוטו.

טל ערך קידוש לאמו, שהיתה מאד מרוצה, שהצליחה להחדיר טיפת יהדות לביתה, בינתיים טל קבל הודעה מהחברים, שהם לא יכלו לחכות ושיגיע לבדו. טל התאכזב שלא נסע עם חבריו והחליט לוותר ולא לנסות להגיע למסיבה בגפו. הוא נשאר בבית עם אמו ששמחה על כך.

הגיעו החברים למסיבה בלעדי טל, זו היתה המסיבה של השביעי באוקטובר, וחבריו של טל: אחד נפצע קשה, בחור ובחורה נרצחו, ושתי בנות נלקחו בשבי. וטל היחיד שנותר בריא ושלם, בזכות מצות הקידוש שעשה ובזכות מצוות כיבוד אב ואם שעשה עם אמו והסב לה נחת רוח. דבר שכיח הוא, כשאדם עומד בפני קיום מצוה, פתאום כל ההפרעות האפשריות מופיעות... אבל כדאי לדעת שאין מפסידים לעולם מקיום מצוה!.

גדולי ישראל

חכם עובדיה הדאיה

דיין ומקובל ראש ישיבת המקובלים בית אל וחתום על הקמתה מחדש, רבה של פתח תקוה. מחבר שו"ת ישכיל עבדי. הרב נולד בשנת 1889 למניינם בעיר חלב שבסוריה, סבו הוא הרב המפורסם מרדכי לבטון.

חכם הדאיה היה בעל תפיסות הלכתיות ייחודיות, הוא ראה בגויים 'סטרא אחרא' וכן התנגד להשתלטת קרנית של גוי אצל יהודי, ראה בזה חילול נשמת היהודי. בשנת 1906 נשא את בתו של הרב עזרא שרים. בשנת 1953 למניינם אסף תלמידים, שקם את ישיבת המקובלים בית אל והקימה מחדש. בשנת 1969 החזיר נשמתו לבורא כשהוא בגיל 79 ונקבר בהר המנוחות.

ספר הרב מרדכי אליהו זצ"ל שהיה חברותא של חכם הדאיה, שהיה רואה אותו רץ מוקדם בבוקר בחושך וקור ירושלמי למקווה, עוד לא הספיק להביט ימין ושמאל, כמו צעיר מלא אנרגיות, פשוט, טבל, התלבש באיזו וריזות מופלאה! והרב אליהו הרבה בלבו - 'איזה כח של צעיר יש לו?! כמו נמר ממש!' הסתכל והתפעל ממנו.

כעבור שבועיים, בזמן החברותא, הגיעה אשה וספרה לחכם הדאיה שבתה מתחנת ורוצה היא שברב יערוך את החופה. אמר לה הרב הדאיה: 'ראי בתי, אני אדם זקן, קשה לי ללכת ואני הולך לישון מוקדם ממש תסלחי לי, זקנותי מקשה עליי' הרב מרדכי אליהו המום ואמר: 'רבי עובדיה! אתה זקן? ראיתי אותך כמו פנתר רץ למקווה, באיזו זריזות עשית הכל, אפילו צעירים לא מגיעים לרמת כושר כזו, איך פתאום הפכת לזקן?'

"אגיד לך את האמת" השיב הרב עובדיה הדאיה "כשראיתי את האמא, היא לא נראתה הכי צנועה וכנראה שגם בתה לא, וחשבתי כנראה שזו תהיה חתונה שכולם לא יהיו בצורה צנועה ואיך אוכל להגיע לכזה מקום?! לא רציתי לפגוע באמא, אז אמרתי כתירוך, אני זקן ולא יכול' למצוות אני צעיר ורץ, אבל לספק עבירות, אני זקן וקשה לי ללכת...

העלון לזיווג הגוי לרות הודיה ורניה ומשיח בני אלנה לאה ולשרית בת חנה וליוסף וחביבית בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית **ולרפואה** הרב דב הכהן קוק בן שושנה ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבית בת רחל ודודתן אלחנן בן רחל ויחזקאל ידידיה בן נחמה שיינדל וחביבה בת נעימה ורונן בן שושנה ור' יהודה בן אסתר **ולעילוי נשמת** שמואל בן שרה וצאלח בן מרים וזהבה בת זכיה וסימי בת מרים וציון בן רחמים ומונס חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנום ואדיר בן לאה ודליה בת חבובה וברוך בן חבובה ויהודה בן חבובה וזכי בן חנה ואסתר פריידיה בת פאבל ולאה בת דבורה.